

איך אפילו מדינה קטנה כמו ישראל יכולה לעזור לקידום ארצות נחשלות ומפגרות

אישי-מדעי, היוצא לאפריקה או לאסיה, יכול לסחוב אותה בקלות.

בתוך הקופסה יש כל מיני חלקים של גוף האדם מהפנים לבדו, מודפסים על פלאסטיק שקוף. יש 80 גבות, 33 עיניים, 32 אפים, 126 קרקפות ותסרוקות, 80 גבות, 33 מיני שפתיים, 52 סנטרים, 25 זקנים ושפמים, 26 קחי גיל וקמטים, 28 כובעים, 10 מיני משקפים וגם קצת צלקות, אם מניחים כמה פלסטיקים שקופים כאלה אחד על השני, אפשר לקבל את כל הפרצופים שבעולם.

מה אני אומר, כל הפרצופים שבעולם? הרבה יותר מכל הפרצופים שבעולם! לפי חשבון שעשו מלומדים, אפשר להרכיב 63,000,000,000,000 פרצופים שונים, בלי לקחת בחשבון מפלצות-פיקאסו, שכאלה אפשר להרכיב בלי סוף. אתם מתארים לעצמכם אילו אפשרויות גלומות כאן? כל אוכלוסית העולם מונה פחות משלושה מיליארדים, והמכ"ש שיר החרש יכול לספק, בליינד, כששים ושלושה ביליונים. כלומר, יש מיד רורבה לשעת הדחק של 62,997,000,000,000 פרצופים חסודים.

כשנודע לי לראשונה מפי סגן-ניצב בן-ישי, קצין יחסי הצבור של המשטרה, על הפאנט הזה, ביקשתי ממנו שיתן לי לבחון את השיטה. הביא אותי בן-ישי אל המחלקה ה"מדעית" ואמר לביל שפירא שניתן לי לבחון אותה, מפני שמתי שבטוח, בטוח. בחרתי לי בראשי איש תם וישר, את המכולתניק שלי, מר גליקמן, ותיארת לי לביל את קחי פניו, כפי שנחרתו בזכרוני מקניית רבות של גבינה וסיכונים. במשך שעתים תמימות עסק ביל בהרכבת עיניים, אפים, גבות, קרקפות, סנטרים ושפתיים, עד שנשלמה המלאכה. ביקשתי לצלם את התוצאה כדי להשוות אותם עם מר גליקמן עצמו, אבל לא נתנו לי. "דבר כזה", כך אמר בן-ישי, "דבר כזה איננו מוכנים להרשות. רק זה עוד חסר לנו, שהתמונה לא תהיה דומה לגליקמן. אולי סידרת אותנו בכוונה לעשות מאתנו צחוק? אנחנו המשטרה, נתונים תחת עינו הפקוחה של הציבור, ולא יכולים להרשות לעצמנו להיות קורבן למעשה ליצנות."

כדי לא להביא אותי לכלל יאוש, הסכים ביל שפירא להרכיב את פרצופו של הצלם שלנו, דויד, שישב לפניו כמודל. הפעם היתה המלאכה קלה, כי אפשר היה להתאים כל קו, בלי להיות נתון לחסדי הזיכרון, ובסוף יצא פורטרט שהיה דומה לדוד כשתי טיפות טחינה. חברי המלומדים! זוהי שיטת הזיהוי החדשה שלנו, שאני ממליץ עליה לפניכם, ואם עוד נשאר לכם קצת

המרצה כפי שהוא מופיע בשיטת הזיהוי הקלאסית כאלבום הפושעים

קרח לגמרי עם צלקת מתחת לסנטר. העיניים שלו היו חודרות, מימיות וחולמוניות. לא פוללות כמובן אלא מס' תכלות לצדדים, כל אחת לחוד. היה לו גם תבלול, אבל אני כבר לא זוכר איפה ביוק היה התבלול, בעין או באוזן. תבין, היה כל-כך חושך, שאי אפשר היה לראות כלום...

כבר כמה שנים שמשטרות העולם מחפשות שיטות אר-בייקטיביות לזיהוי, שלא תהיינה תלויות במה שהעדים ראו או לא ראו. תחילה היו מושיבים את העד אצל צייר או פסל, וזה היה מנסה לצייר או לכייר דמות, לפי תיאור רו של העד. השיטה לא עמדה במיבחן, מפני שכל אמן היה מכניס לפניו את האני-מאמין שלו.

עשו פעם נסיון עם הצייר היהודי שאגאל. אף-על-פי שהעד עמד על דעתו שהרוצח היה מכסיקאני שחום-עור, התעקש שאגאל לצייר פרה מעופפת מעל ויטאבסק. כשהעירו לו על כך (בנימוס) התחמם וצעק שאי-אפשר לשתף פעולה עם המשטרה, מפני שהיא אינה מסוגלת בכלל לגלות הבנה באמנות מודרנית.

כשראו שזה לא הולך עם אמנים, המציאו את הפוטורו-בוט. ניסו להרכיב פרצוף של החשוד מתחיתות של צילוי-מים. מי שרוצה לדעת מה יצא מזה, שיזכור את פרצופו של הרוצח מקולנוע צ'פון. שפורסם על-ידי המשטרה בעת-הינם. תחילה היתה דעה טובה על הצילום הזה, אבל אחרי שהכירו את הרוצח האמיתי והשוו את הצילומים... יוטב שלא אספר מה יצא כשהשוו את הצילומים.

ל ארתור הזמן ישב אישם באנגליה אחד בשם אל-ברט סימפסון והמציא מכונה קטנה כמו טראגנוסטור. שכל שוטר היה סוחב אותו בכיס ומהטראגנוסטור אפשר היה להרכיב כל מיני פרצופים חסודים. השיטה היתה טובה, אבל מצאו שמאו שהכניסו את השיטה לשימוש, לא תופו-סיים יותר פושעים בכלל. חקרו וגילו שהמכונה כל-כך מעניינת ומשעשעת את השוטרים המקופיים, עד שהם מחפשיים להם פינה שקטה ויושבים שם לשתק עם התמונות, מרכיבים פרצופים של ציירי ציפלין, של בוב הופ, של היה הררית ושל יגאל דיין.

בסוף, כשאיראפשר היה לסבול יותר את מצב העניינים, באה הישועה ממקום שלא ציפו לה כלל. אישם בקאליפורניה המציאו שיטה חדשה ויעילה. סוף פסוק בענייני זיהוי. ההמצאה כל-כך מושלמת, שכל משטרות העולם נרעדו. רק זה עוד חסר להם, שיתפסו באמת את כל הגנבים, הרוצחים, האנסים והמועילים! אלא שמשטרת-ישראל איננה ככל ה"גויים".

רק הגיע שמעה של השיטה החדשה לאוזניו של רבי-פקד מאיר קפלן, ראש המדור המדעי במטה הכללי, מיד תפס את עוזרו, את ביל שפירא, ושלה אותו לקאליפורניה ללמוד את הפרניציפ החדש. לפני כמה שבועות חזר אלינו ביל, ועמו השיטה שאני ממליץ עליה ללא הסתייגות בפני הפרוים הנכבד, כתרופה יחידה לקידום הארצות הנחשלות, כי בסך הכל מצטמצמת השיטה בתוך קופסה קטנה שכל

(תמצית הרצאתו של בעל המדור בכנס הבינלאומי של המדע לקידום ארצות נחשלות, אם תינתן לו רשות-הדיבור.)

אנשי-מדע נכבדים, אורחים יקרים!

כמה פעור עוקב אני אחרי הרצאות חברי המלומדים בכנס רחובות, שהתקבצו ובאו מכל העולם כדי לדחוף קדימה את העמים הנחשלים. אין דבר הנוגע יותר ללב מאשר מראה אנשים כל-כך מלומדים, מהם בעלי פרס נובל ומהם בעלי פרס אוסקר, העומדים באמצע היום כמע-לה הכביש, שרחליהם מופשלים ומצחם נושף ויעה, והם דוחפים בכל כוחם את מכונית הקידמה. איך אפשר לראות אותם, ולא להושיט עזרה?

אני יודע שיהיו כאלה שיבואו ויטענו נגדי: מי זה אתה, שתבוא להושיט לנו יד? מה נתן לך לחשוב שמקומך בין אנשי-המדע? לאלה אני רוצה לענות שזכותי לא נר-פלת מזכותם. אף-על-פי שאני עתונאי, יש לי השכלה גמרתית את בית-הספר תחכמוני בשנת 1940 ותשע שנים אחרי זה זכיתי בפרס ראשון בתערוכת אמנים צעירים, בתערוכה בביתן אלהותי, מטעם אגודת הציירים והפסלים בישראל (אגודה זו מטופת עכשיו להסתדרות, וגם רשומה בממשלה לפי החוק העותומני). אם עכשיו יבוא מישהו ויגיד שהיגנים אלה עדיין לא מעניקים לאדם את הזכות לגאום בכנס מדענים, או אני כבר לא יודע מה כן.

שמעתי את ההרצאות המלומדות שלכם על הפקת אורני-יום מאיצטרובלים של עץ-אורן, על ייצור חוטי ניילון מסיבי בונה ועל המלחת מים מתוקים לפי שיטת ניחרו. כבוד ההרצאות במקומן מונה, אלא שאיני רואה איך תר-צאו אותן לפועל, כל זמן שלא פותרם את בעיית הזיהוי. איך תדעו לאיזה כושי או סיני למסור את הידע, כשכלל הסינים אותם הפנים, וכל הכושים נראים בעינינו כאילו הוצעו בתבנית אחת? אפילו אני, שכבר הספקתי לראות המון כושים מכושים שונים, עדיין איני מסוגל לזהות לזמנא אחד מתוך שלושה ציומבה או שני קאסאבו. אני חושב שכך בודד מרגשים גם יודנו האפריקאים וה-אסייתים לגבינו. הנה, למשל, נגיש אלי כושי במסיבת הגן אצל מאיר ויסגל, השבע, ואמר לי: "ערב טוב גנראל משה דיין. איך מתקדמים אצלך העניינים עם המלפפונים?" איני יודע כיצד אפשר להסתכן ולמסור לידי אנקרומה כור אטומי, כשלעולם איננו בטוחים, אם זה שמסרנו לו את הכור ליד הוא באמת אנקרומה. אולי היה זה גבריאל לזואט או סאקו טורה?

הנה כאן, בנקודה רגישה זו, כשכל מאמצי העולם עומי-דים על פי התהום, דחאק בנקודה זו יכולה ישראל הקטנה לעזור, מפני שבזמן האחרון רכשנו שיטה חדשה לזיהוי אנשים, ובניסויים מעבדתיים הצלחנו כבר לזהות בעזרתה שלושה אנשים שונים בלי להתבלבל. אני יכול לומר בפה מלא ששיטה זו מסוגלת להבדיל בביטחון גמור בין גבר ואשה, ואולי אפילו בין שני גברים (יותר קל כמובן אם אחד מהם מגדל זקן או שפם).

החילתה של בעיית הזיהוי, אם אתם רוצים לשמוע קצת היסטוריה, במחלקות הפליליות של המשטרה. כל זמן שהחוק הקלאסי, האומר: "פושע חוזר תמיד למקום ה"פושע" פעל כתיקונו, לא היה צורך בשום שיטת זיהוי. הושיבו שוטר ליד הגופה, וכשהפושע היה חוזר למקום הפשע היו תופסים אותו. מסיבות בלתי-ברורות חל, בת-החל המאה, משבר חמור בתורות הקלאסיות; וכמו ש-הלמיטוס חוקי ניוטון הקלאסיים וחוקי הציור הקלאסיים, כל גם התמוטט החוק הקלאסי הזה, ומאו שהפושעים הפסי-קו לחזור אל מקום הפשע התעוררה בכלל חריפתה בעיית הזיהוי.

יחד עם בעיית הזיהוי התעוררו גם קשים אחרים. הקושי הראשון היה, שיש הרבה אנשים שגם דומים וגם לא דומים אחד לשני, דבר שמסבך מאוד את העניינים. חוק מזה, קצר מאוד וזכרונו של הכריות, ואם שואלים איזה עד איך היה נראה האיש? הוא מקמט את מצחו ועונה: "האיש היה גבוה. לא. האיש היה נמוך. לא. אני חושב שהיה ככה-ככה. לא גבוה ולא נמוך. היתה לו ביוורית מקורזלת-שיער. רגע אחד. תן להיזכר יותר טוב. האיש עם הבלורית מקורזלת-שיער זה או חיים פינר או חיים גורי. אבל הרוצח היה

הצלם דויד כמציאות ובצורתו הפינטמטית, לפי השיטה החדשה

איך כל קושי להרכיב מפלצות פיקאסו כאלה בשיטה החדשה

כסף מתקציב העזרה, כדאי לכם לקנות מיד שלושה ארגוני-זיהוי ולהחיל מיד בעבודתכם.

קריאת ביניים: כמה ארגונים כאלה יש לכם בכלל? **אני:** שלושה!

קריאת ביניים: אם השיטה כל-כך מוצלחת, למה אינך שומר את שלושת הארגונים לעצמך?

אני: אף על פי שאיני נוהג לענות לקריאות-ביניים, אענה הפעם לאדון הנכבד, לפני משורת הדין. הצעת המכירה שלי לא נובעת מאיזה שהוא אי-אמון בשיטה, אלא מזה שאנחנו עם קטן, שני מיליון בסך הכל, אין לנו מיה לעשות עם 63,000,000,000,000 פרצופים. מספיק יהיה אם נשאיר לעצמנו זוג אחד של עיניים, אף אחד, שתי אוזניים, פה, סנטר ועשר שערות. קומפלט אחד כזה יספיק לנו לכל צורכי המחבב השמי, ואת השאר אני מציע למכור לכם בסכום של מאה וחמישים דולאר לקופסת-זיהוי עם 10 אחוז הנחה אם תשלמו קאש, על המקום.